

KUKASTI KRIŽ I CRVENA PETOKRAKA: BIČEVI U RUKAMA NOVIH GONIČA ROBOVA

„Bauk fašizma kruži Hrvatskom.“ Baš kad se čovjek ponada da će tzv. antifašisti – od premijera **Milanovića** preko zagovornice krvavog obračuna s osobnim i političkim protivnicima **Vesne Pusić** do karikaturalnoga, ishlapjeloga bivšega predsjednika **Mesića** – prestati okretati hrvatsku javnost prema Drugome svjetskom ratu te joj napokon podastrijeti račune za svoje dugotrajno uništavanje Hrvatske, njezina identiteta, gospodarske snage i kulturnoga napretka, na travnjaku splitskoga stadiona osvanuo je kukasti križ. Kao sudački znak za početak jednoga atletskog natjecanja, taj događaj od 12. lipnja – uoči blagdana svetog Ante koji se je nekad znao slaviti i kao *hrvatsko Antunovo* – poslužio je kao otonac za novu seriju napadaja na Hrvate i Hrvatsku, i kao novo sredstvo legitimiranja jugoslavenstva i jugoslavenskoga komunizma kao tobožnjeg „antifašizma“ koji da je jedini kadar spriječiti restauraciju *fašizma* koja Hrvatskoj – kako tvrde njezini klevetnici koji su istodobno postavljeni i na mjesto njezinih privremenih upravljača! – neposredno prijeti.

I posljednjoj je budali jasno da su sva ta kokodakanja motivirana jedino težnjom da se očuvaju politička vlast i vodeće društvene pozicije, sa svim prednostima i pripatcima koje one nose. U tu se svrhu pristavljaju lončići uz vatru koja bukti na globalnoj razini: kao što je potrebno rastočiti nacionalne države i ustanoviti nadnacionalne (zapravo protunacionalne) koncepcije, tako je na hrvatskome primjeru potrebno diskreditirati hrvatsku državu tobožnjim *kozmpolitskim* ili *europskim* argumentima, a u pričuvnoj varijanti i obnavljanjem jugoslavenstva u ovome ili u onom obliku. U toj se borbi potežu sva oružja, politička arena pliva u krvi, pa u tome metaforičkome pokolju i budalaštine i besmislice

Piše:

Tomislav JONJIĆ

imaju svoju svrhu i svoj sustav: i ljudi koji bi htjeli da ih se smatra ozbiljnim, na posve neozbiljan način raspravljaju o kategorijama koje su u historiografiji odnosno u filozofskoj, sociološkoj i politološkoj literaturi odavno raščišćene i razgraničene.

U političkome mahnitaju u kojem su akteri zaslijepljeni mržnjom, činjenice ne

koistočnim religijama i kulturama, gdje i danas označava stanje sreće i blagostanja. Odatle se je potom polako prelijevao i u simboliku i ikonografiju europskih naroda, da bi 1920. postao dijelom službenih oznaka Nationalsocijalističke radničke stranke rada (NSDAP), a 1935. unesen je i u tadašnju službenu njemačku zastavu. Time je i na simboličkoj razini završeno poistovjećenje njemačke države s **Hitlerovim**, nationalsocijalističkim režimom, pa je kukasti križ ostao upamćen kao simbol pod kojim su njemački nationalsocijalisti i prije rata, a napose nakon što je on 1939. započeo, počinili strahovite zločine.

Ne računajući arheološke nalaze (jer kukasti križ nalazimo i na sačuvanim rimskim iskopinama, primjerice, u Solinu), u hrvatsku se je povijest on umiješao u tridesetim godinama 20. stoljeća. Zbilo se to ne toliko po tome što su nationalsocijalističke ideje između dva svjetska rata i među Hrvatima našle pristaše u pojedincima i marginalnim skupinama (koje su i politički i uopće društveno bile beznačajnije nego u većini zapadnoeuropskih zemalja), pa čak ni po tome što je srpska politička elita – a osobito naglašeno kralj **Aleksandar Karadorđević** – pokazivala naglašene simpatije prema nationalsocijalistima i Hitlerovoj Njemačkoj koja je ustrajno nastupala kao zaštitnik jugoslavenske države (pa je Hitlerov

bliski suradnik **Hermann Göring** u listopadu 1934. došao odati počast ubijenom diktatoru, u sprovodu koji je – jednako kao **Titov** 1980. – iz Beograda slavljen kao najveći sprovod u Europi i kao ilustracija Aleksandrove državničke mudrosti i važnosti na međunarodnoj pozornici).

Ta srpska i jugoslavenska veza između kukastoga križa i „ovih prostora“ zaboravljena je. U jugoslavenskim se školama o njoj nije govorilo, a prešućivali su se i

vrijede, pa se čini posve normalnim da se crvena petokraka promiče kao simbol slobode, demokracije i blagostanja, da se fašizam izjednačava s nationalsocijalizmom, da se potonjega sustavno nastoji nazivati tek nacizmom, a da se hrvatska nacionalna misao diskreditira kukastim križem. Taj križ ili svastika, znak je koji je izvorno imao pozitivno značenje i pozitivne konotacije, a tisućljećima se je koristio u hinduizmu i u nekim drugim dale-

„Apel srpskom narodu“, pa čak i činjenica da je Hitler sve do konca ožujka 1941. bio glavni protektor Jugoslavije. U strategiji selektivnog pamćenja upamćeno je tek to da su u travnju 1941., kad su se prilike promijenile i kad je pučistički Beograd uslijed nadahnuća iz Londona otklonio Hitlerovu zaštitu, hrvatski nacionalisti osloncem na sile Osovine proglasili državu koju su im kratili ne samo velikosrpski imperijalisti i *jugoslaveni svih dlaka*, nego i njihovi kvazidemokratski pokrovitelji u Parizu, Londonu i Washingtonu.

Taj hrvatski izbor iz nužde bio je samo prividno izbor; on nije bio izbor, jer mu nije postojala hrvatska, nego samo jugoslavenska alternativa.

Moglo se je moći samo ono što se je i postiglo: nedemokratsku i teritorijalno okrnjenu državu koja se je u svakom trenutku morala obazirati na interese i snagu svojih nominalnih saveznika, ili se uzdati u *šestojanuarce* odnosno u đenerala **Simovića** i u **Dražu Mihailovića** ili u **Josifa Visarionovića Staljina** i njegove ovdašnje šegrte **Josipa Broza**, **Aleksandra Rankovića** i **Milovana Đilasa**, odnosno njihovu partiju kojoj su u Hrvatskoj na čelu odreda bili ne samo boljševici, nego i Srbi.

Samo budala ili izdajica vlastitog naroda mogao je odlučiti drugačije: iako neslobodan, i takav je izbor bio lagan, kao što pokazuje raspoloženje hrvatskog naroda u travnju 1941. godine. Tvrditi drugačije ne znači samo negirati skoro apsolutnu suglasnost mnoštva svjedočanstava, nego znači sugerirati da su Hrvati prihvatili svoju državu u savezu s Njemačkom i Italijom upravo zato što su bili fašisti ili nacionalsocijalisti. Trećega nema.

I tko išta znade o hrvatskoj povijesti toga doba, znade da je samo nekoliko manje ili više utjecajnih skupina – koje su sve odreda uklonjene puno prije sloma države koju su branile stotine tisuća, čak milijuni, iako je bilo jasno da je osuđena na slom – bilo sklono ideološko-političkoj identifikaciji s talijanskim fašizmom i njemačkim nacionalsocijalizmom. Nasuprot tome su ključni protagonisti ondašnje državne politike, usprkos vrlo skučenu prostoru djelovanja i vojno-političkim ogra-

ničenjima, u samome zametku, već 1941. godine, dok još nisu pravo imali ni vojske niti oružja (a ni diplomacije ni novca), skresali pokušaje da se u Hrvatsku presadi *Hitlerjugend*, da se i u neovisnoj državi omogući djelovanje nacionalsocijalističke stranke (Hrvatske nacionalsocijalističke stranke rada) i da se Hrvatska u ideološkome i u strukturno-političkom smislu identificira s Trećim Reichom.

Plaćena je za to visoka cijena, počinjeni su i brojni zločini, još brojnije nepravde i pogreške, stradalo je pritom i mnoštvo nedužnih ljudi, ali se kukasti križ u Hrvatskoj *nije primio*, niti je imao razloga da se *primi*: sama misao hrvatske države bila je negacija nacionalsocijalističke Europe zamišljene kao superdržave pod supremacijom jedne rasno-nacionalne koncepcije i jedne velikodržavne ideje. I samo zahvaljujući nedostatku dostojanstva i uškopljenosti naše političke elite, u našim udžbenicima i priručnicima nema ni spomena o otporu koji su hrvatski predstavnici tih ratnih godina na međunarodnim konferencijama pružali toj velikodržavnoj ideji, i s koliko su hrabrosti i dosljednosti branili pravo takozvanih malih naroda na identitet, državnost i vlastiti put u izgradnji i obrani nacionalne države koja nije sama sebi svrha, nego je tek pretpostavka za oslobođenje i slobodu pojedinca i skupine.

To je, uostalom, logična pozicija predstavnika jednoga malog naroda: on po definiciji ne može težiti kontinentalnome ni svjetskom gospodstvu, pa zato ne može ni pristajati uz ideje koje ograničavaju slobodu ili uniformiraju svijet. Tako je i u današnjoj Hrvatskoj: ni danas u njoj nema nijedne relevantne političke skupine niti snage koja bi na bilo koji način izražavala simpatije prema nacionalsocijalizmu ili koja bi se kitila kukastim križem; oni koji čine drugačije broje se na prste i spadaju u supkulturu i u društvenu patologiju, njima se bave liječnici i socijalni psiholozi, a ne političari. Nema u Hrvatskoj nijedne relevantne političke skupine niti snage koja bi se uopće zalagala za ideje neslobode, osim – uskoga vladajućeg sloja: on se je odmetnuo od vlastitog naroda, i on se zalaže za uniformirani, pokoreni svijet. To što nam to novo ropstvo nameću nazivajući ga demokracijom, na samoj stvari ne mijenja ništa: i Staljin i Tito su svoje despotije nazivali demokracijama. A njihovo je kopito lako prepoznati u tome što novo-pečenim „demokratima“ srce zaigra od uzbuđenja kad ugledaju crvenu petokraku i s nostalgijom se sjete vremena kad su im igrokazi bili nepotrebni, vremena kad su tu građansku klatež i kulačku gamad trijebili kao muhe...•

POMOĆ ZA POLITIČKI ZATVORENIK

Od sredine ožujka do sredine lipnja 2015. svojim su prilozima daljnje izlaženje ovog mjesečnika nesebično pomogli:

Marija Mogilnicki-Čanić	500,00 kn
Josip Maruševac	160,00 kn
Marija Macukić	300,00 kn
Tomislav Cvetnić	400,00 kn
Ivan Janeš	600,00 kn
Blanka i Zlata Laksar	200,00 kn
Ratimir Mlinarić	300,00 kn
Helen Hersa	25.00 CAD
U K U P N O	2.460,00 kn
	25,00 CAD

Zahvaljujemo se darovateljima, te se i ubuduće preporučujemo njihovoj susretljivosti. (Ur.)